

2015 -01- 27

wystawiono dnia

PRIORYTET

**POLECANA ZA
POTWIERDZENIEM
ODBIORU**

Opole, 2015.01.27

ŻNG.8361.279.2014

DECYZJA Nr 11/2015

Działając na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity z 2013 r., Dz. U. poz. 267 ze zm.) oraz w związku z art. 40a ust. 1 pkt 3 i ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (tekst jednolity z 2014 r., Dz. U. poz. 669 ze zm.)

Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej

po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wymierza przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: „**FRAPO-DYSTRYBUCJA**” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą: **62-510 Konin, ul. Hurtowa 2, Nr NIP 665-000-32-13**, karę pieniężną **w wysokości 500,00 zł** (słownie złotych: pięćset 00/100) z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułu rolno – spożywczego pod nazwą:

- *mielonka wieprzowa sterylizowana „Specjał wiejski”, o masie netto a' 300g, oznaczona datą minimalnej trwałości: „najlepiej spożyć przed: 30.07.2016” oraz numerem partii produkcyjnej 30.07.2016.420.B., wyprodukowana przez: „SOKOŁÓW” S.A., Al. 550-Lecia 1, 08-300 Sokołów Podlaski.*

Przedmiotowy produkt nie odpowiada jakości handlowej określonej w art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (tekst jednolity z 2014 r., Dz. U., poz. 669 ze zm.) w związku z art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (tekst jednolity z 2010 r., Nr 136, poz. 914 ze zm. - tekst ustawy w brzmieniu przed zmianą z dnia 13 grudnia 2014 r.) - z uwagi na niezasadne użycie nazwy produktu, która może sugerować konsumentom „wiejski” sposób produkcji przy jednoczesnym zastosowaniu w procesie produkcyjnym substancji dodatkowych, które nie są stosowane w „wiejskiej” metodzie wytwarzania. Takie oznakowanie produktu narusza wymóg określony w art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (tekst jednolity z 2014 r., Dz. U., poz. 669 ze zm. - tekst ustawy w brzmieniu przed zmianą z dnia 13 grudnia 2014 r.).

Uzasadnienie

W dniach 2 – 5 września 2014 r., inspektorzy reprezentujący Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, (zwanego dalej: „OWI/H”), przeprowadzili kontrolę w sklepie Polomarket zlokalizowanym przy ul. Bielskiej 13-21/1, 45-015 Opole, należącym do przedsiębiorcy działającego pod firmą: „FRAPO-DYSTRYBUCJA” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością,

z siedzibą: 62 - 510 Konin, ul. Hurtowa 2, (zwanego dalej: „Stroną”).

Podstawę prawną przeprowadzenia kontroli stanowiły przepisy:

- art. 3 ust. 1, 2, 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 882/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L z 2004 r., Nr 165, s.1 ze zm.),
- art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno - spożywczych (tekst jednolity z 2014 r., Dz. U. poz. 669 ze zm.), (zwanej dalej: „ustawą o jakości handlowej”),
- art. 3 ust. 1 pkt 6 oraz art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (tekst jednolity z 2013 r., Dz. U. z 2014 r., poz. 148 ze zm.).

Przedmiotem kontroli, sprecyzowanym w treści upoważnienia do przeprowadzenia urzędowej kontroli żywności Nr ŻNG-279/2014 z dnia 01.09.2014 r., była kontrola rzetelności i prawidłowości stosowania w oznakowaniu środków spożywczych niektórych dobrowolnych informacji wskazujących na szczególne właściwości produktu, jakości handlowej mięsa i drobiu oraz działalności przedsiębiorcy w zakresie wymagań prawa żywnościowego.

W toku kontroli dokonano oceny oznakowania m.in. produktu pod nazwą: *mielonka wieprzowa sterylizowana „Specjał wiejski”*, o masie netto a' 300g, wyprodukowana przez: „SOKOŁÓW” S.A., Al. 550-Lecia 1, 08-300 Sokółów Podlaski (zwanego dalej: „producentem”), oznaczona datą minimalnej trwałości: „*najlepiej spożyć przed: 30.07.2016*” oraz numerem partii produkcyjnej 30.07.2016.420.B. (zwana dalej: „specjałem wiejskim”).

W wyniku dokonanej weryfikacji stwierdzono, iż oznakowanie przedmiotowego wyrobu - „Specjał wiejski” - może wprowadzać konsumenta w błąd co do charakterystyki środka spożywczego z uwagi na fakt zastosowania w nazwie wyrobu informacji „wiejski” przy jednoczesnym użyciu do produkcji składników i substancji dodatkowych m. in.: „stabilizatorów: trifosforany, polifosforany; wzmacniacza smaku: glutaminianu monosodowego, substancji konserwujących: E 250”, czyli składników nie stosowanych w procesie wytwarzania wyrobów w gospodarstwie wiejskim/rolnym.

Powyższe ustalenia zostały udokumentowane w protokole kontroli ŻNG.8361.279.2014 oraz protokole oględzin z dnia 03 i 04.09.2014 r., które zostały przyjęte bez zastrzeżeń przez Pana Krzysztofa Lorysia – kierownika sklepu Polomarketu przy ul. Bielskiej 13-21/1 w Opolu reprezentującego Stronę w trakcie czynności kontrolnych.

Do producenta omawianego wyrobu OWIIH skierował wystąpienie pokontrolne z dnia 22.09.2014 r., w którym zostały opisane ustalenia zebrane w toku przeprowadzonej kontroli. W wystąpieniu pokontrolnym OWIIH wniósł jednocześnie o wyjaśnienie przyczyny stosowania przez producenta wprowadzającego w błąd oznakowania produktu „Specjał wiejski”. W odpowiedzi na wystąpienie pokontrolne producent pismem z dnia 6.10.2014 r. poinformował OWIIH, iż nie podziela opinii Inspekcji Handlowej, że zastosowana nazwa konserwy „Specjał wiejski” może wprowadzać konsumenta w błąd i sugeruje wiejski sposób produkcji, niemniej jednak zdecydował o zmianie nazwy konserwy na „Specjał wieprzowy”. Zmiana zostanie wprowadzona po wykorzystaniu posiadanego zapasu etykiet.

Przedstawiony wyżej stan faktyczny i prawny był podstawą do wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających wymaganiom jakościowym. W dniu 05.01.2015 r. Strona odebrała zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego.

Jednocześnie w przedmiotowym zawiadomieniu OWIIH poinformował, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie na podstawie art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r.,

poz. 267 ze zm.) (zwany dalej: "Kpa") Stronie przysługuje prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. OWIIH wyznaczył stronie 10 - dniowy termin do zapoznania się z dowodami zebranymi w sprawie, liczony od dnia doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego. Strona w piśmie z dnia 19.01.2015 r. (data wpływu) stanowiącym odpowiedź na zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego poinformowała, iż nie zgadza się ze stanowiskiem OWIIH w kwestii kwestionowanego wyrobu. Z uwagi na fakt zmiany treści nazwy handlowej wyrobu przez producenta od dnia 16.01.2015 r. kontrolowany wnioś od odstąpienie od nałożenia kary.

Zważywszy na brak przesłanek o umorzenie postępowania administracyjnego przewidzianego w art. 105 § 2 Kpa OWIIH kontynuuje postępowanie rozstrzygając ją niniejszą decyzją administracyjną.

Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalił i stwierdził co następuje:

Art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, formułuje dyspozycję, z której wprost wynika, że wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Art. 40 a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej stanowi, iż każdy kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Przez jakość handlową, zgodnie z treścią *art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej*, należy rozumieć: cechy artykułu rolno - spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Ideą polityki w zakresie bezpieczeństwa żywności jest szeroko rozumiana ochrona interesów konsumentów. W tym celu wdrożono szereg norm prawnych w zakresie nie tylko kontroli żywności zarówno u producentów, przetwórców i sprzedawców, ale również prawidłowego etykietowania i opakowywania produktów żywnościowych, w tym przekazania konsumentom wszelkich niezbędnych i jednoznacznych elementów oznakowania i zamieszczanych informacji o danym produkcie. Wszystkie te przepisy mają gwarantować bezpieczeństwo produktów żywnościowych na każdym etapie łańcucha produkcji i dystrybucji.

Art. 8 rozporządzenia nr 178/2002 precyzuje, że celem prawa żywnościowego jest ochrona interesów konsumentów i umożliwienie im świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Prawo żywnościowe ma przeciwdziałać oszukańczym lub podstępnym praktykom, fałszowaniu żywności **oraz wszelkim innym praktykom mogącym wprowadzać konsumentów w błąd.**

Jak wynika z *art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej* wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze, są oznakowane, co oznacza, że muszą być spełnione w tym zakresie wszystkie wymagania dotyczące oznakowania, uregulowane w przepisach prawa. Natomiast *art. 6 ust 2 ustawy o jakości handlowej* wskazuje, że do znakowania środków spożywczych stosuje się odpowiednio wymagania określone w *art. 45 ust. 2*, *art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia*. Ponadto *art. 6 ust. 3 ustawy o jakości handlowej*, stanowi że do reklamy oraz do prezentacji artykułów rolno-spożywczych, w tym szczególności w odniesieniu do ich kształtu, wyglądu opakowania, zastosowanych materiałów opakowaniowych, sposobu prezentacji oraz otoczenia, w jakim są prezentowane, stosuje się odpowiednio wymagania określone w *art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia*.

Zgodnie z *art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia*

oznakowanie środka spożywczego nie może wprowadzać konsumenta w błąd w szczególności co do charakterystyki środka spożywczego, **w tym jego nazwy, rodzaju, właściwości**, składu, ilości, trwałości, źródła lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Dodatkowo wymóg zamieszczania na etykietach produktów żywnościowych informacji nie wprowadzających konsumentów w błąd został sprecyzowany w prawodawstwie Unii Europejskiej w art. 16 *rozporządzenia nr 178/2002*. Przepis ten wskazuje, że **etykietowanie, reklama, prezentacja** żywności, z uwzględnieniem ich kształtu, wyglądu lub opakowania, używanych opakowań, sposobu ułożenia i miejsca wystawienia oraz **informacji udostępnionych na ich temat** w jakikolwiek sposób, **nie może wprowadzać konsumenta w błąd**. Ponadto regulacja ta ma na celu zwalczanie nieuczciwej konkurencji, gdyż informacja typu „wiejski” sugeruje szczególne właściwości produktu, których produkt ten nie posiada. Nierzetelna informacja na opakowaniu może spowodować, iż konsument dokonując decyzji o zakupie wybierze produkt, który w rzeczywistości jest imitacją poszukiwanego.

Należy podkreślić iż, zasadniczą funkcją znakowania artykułów żywnościowych jest ochrona konsumenta.

Stanowisko dotyczące zakazu wprowadzania konsumenta w błąd odnośnie nazwy, rodzaju, i właściwości środka spożywczego podzielił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 29 stycznia 2010 r. Sygn. II OSK 185/09. W uzasadnieniu oddalenia skargi kasacyjnej w sprawie oznakowania produktu wprowadzającego konsumenta w błąd Sąd wskazał, iż „*oznakowanie środków spożywczych, a także ich prezentacja, w tym w szczególności w odniesieniu do ich kształtu, wyglądu lub opakowania (...) nie może między innymi wprowadzać konsumenta w błąd, w szczególności co do charakterystyki środka spożywczego, w tym jego nazwy, rodzaju, właściwości, składu, ilości, trwałości, źródła lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji*”.

Z powyższego należy wyprowadzić jednoznaczny wniosek, iż przepisy prawa żywnościowego sprzeciwiają się każdej praktyce, m.in. dotyczącej oznakowania artykułów rolno-spożywczych, mogącej **w jakikolwiek sposób wprowadzać w błąd konsumenta**.

W ocenie OWIH sposób oznakowania „*Specjału wiejskiego*” narusza przepisy w zakresie jakości handlowej ze względu na zastosowanie nazwy nieadekwatnej do wykazu składników sugerując, iż środek wyprodukowany został prostym, wiejskim/domowym sposobem, bez użycia substancji dodatkowych polepszających walory organoleptyczne. Podany w wykazie składników rzeczywisty skład surowcowy nie uprawnia *producenta* do zastosowania nazwy sugerującej wiejski sposób wytwarzania czyli niezgodny ze stanem faktycznym. Wyszczególnione składniki m.in. stabilizatory, wzmacniacz smaku, substancja konserwująca - są to substancje stosowane w profesjonalnej produkcji wędlin i nie są środkami używanymi w produkcji „wiejskiej”.

W wyroku z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt II GSK 380/12 Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie sąd wskazał, że: „*jeżeli producent, danego produktu spożywczego zamierza wyróżnić swój produkt poprzez po danie jego szczególnych właściwości, czy też sposobu produkcji wyróżniających go od produktów tego samego rodzaju, to powinien przy oznaczaniu tej cechy lub właściwości podawać ją na tyle dokładnie i precyzyjnie, aby nie budzić u konsumentów nadmiernych i nieuzasadnionych oczekiwań i wyobrażeń odnośnie tego produktu, które nie korespondują z rzeczywistym stanem rzeczy lub też są, czy też mogą być kwalifikowane jako przejaw nieuczciwych praktyk w handlu z żywnością*”. Ze względu na użycie w tym produkcie związków chemicznych, nie sposób byłoby twierdzić, aby „*Specjał wiejski*” smakował tak jak wytwarzany w tradycyjny sposób w gospodarstwie rolnym/wiejskim. Na uwagę zasługuje fakt, iż do podjęcia decyzji zgodnej z preferencjami, konsumenci potrzebują prawdziwej, rzetelnej i niewprowadzającej w błąd informacji o produkcji. Jakakolwiek informacja umieszczona w oznakowaniu produktu, np.: określenie „*wiejski*”, nie powinna wprowadzać nabywcy w błąd i powinna mieć uzasadnienie. W niniejszej sprawie tak nie było, gdyż poprzez zastosowanie terminu „*wiejski*”, konsument mógł spodziewać się – zwłaszcza obecnie przy bogatej ofercie produktów na rynku, że produkt został wytworzony w warunkach na jakie wskazuje nazwa, czyli bez użycia konserwantów i wzmacniaczy smaku. Skład zakwestionowanego produktu nie odróżniał go od innych podobnych artykułów występujących na rynku, w związku z czym określenie „*wiejski*”

nie znajdowało uzasadnienia. Przy rutynowym dokonywaniu zakupów, z pominięciem odczytania składu surowcowego, zastosowane określenie „Specjał wiejski” mogło wprowadzać konsumenta w błąd. Zatem wybór nabywcy był utrudniony, gdyż wymagał przeanalizowania składu produktu.

Należy podkreślić, iż aby dane oznaczenie mogło być uznane za wprowadzające w błąd, nie musi wprowadzać w błąd faktycznie; wystarczy, że powstanie ryzyko – potencjalna możliwość, wprowadzenia w błąd. Dany przekaz musi mieć zdolność do kierowania zachowaniami rynkowymi konsumentów i w omawianym przypadku, według OWIiH, taką zdolność posiada.

Uwzględniając powyższe, przedmiotowy wyrób „Specjał wiejski” jest środkiem spożywczym o niewłaściwej jakości handlowej w rozumieniu wcześniej przytoczonego art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, z **uwagi na niezasadne użycie nazwy produktu**, która może sugerować konsumentom „wiejski” sposób produkcji przy jednoczesnym zastosowaniu w procesie produkcyjnym substancji dodatkowych, które nie są stosowane w „wiejskiej” metodzie wytwarzania.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002 podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Zgodnie z powyższą normą prawną, każdy z tych podmiotów zobligowany jest obowiązkiem przestrzegania wymagań prawa żywnościowego, bez względu na to na jakim etapie ujawniona niezgodność powstała. Dotyczy to zatem i ostatniego szczebla – tj. sprzedaży konsumenckiej. Strona jest podmiotem, działającym na rynku spożywczym i jest zobowiązana do przestrzegania prawa żywnościowego.

Uwzględniając definicję „obrotu” zawartą w ustawie o jakości handlowej, odwołującą się do treści art. 3 pkt 8 rozporządzenia nr 178/2002, **za jakość handlową odpowiada nie tylko producent, ale także przedsiębiorcy prowadzący obrót handlowy produktami żywnościowymi na każdym jego etapie, w tym także i detalicznym.**

W przedmiotowej sprawie podmiotem, który wprowadził kwestionowany towar do obrotu, tj. ponosi odpowiedzialność za zapewnienie jego zgodności z wymaganiami prawa żywnościowego, jest spółka „FRAPO-DYSTRYBUCJA” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Koninie.

Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 178/2002 państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego, przy czym kary te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszać.

OWIiH w myśl art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno - spożywczych i wielkość jego obrotów.

Stopień szkodliwości czynu, OWIiH ocenił jako wysoki. Stosowanie w nazwie handlowej wyrobu określenia „wiejski” przy jednoczesnym użyciu do produkcji m.in. substancji dodatkowych takich jak: stabilizatory, wzmacniacz smaku, substancję konserwującą, może wprowadzać konsumenta w błąd oraz ograniczać prawo do rzetelnej informacji o produkcie. Praktyka marketingowa polegająca na zamieszczeniu na opakowaniu nieadekwatnej nazwy wyrobu do zastosowanych składników używanych do wytworzenia produktu sprawia, że konsumenci są dezinformowani, a w konsekwencji mogą nabyć inny produkt niż poszukiwany. Należy zaznaczyć, że opakowanie stanowi jedyne źródło informacji o nabywanym produkcie. Nazwa produktu jest pierwszą informacją, która z uwagi na sposób jego prezentacji i zastosowanego opisu, trafia do świadomości konsumentów. Zamieszczenie na nim danych i informacji w sposób nie pozwalający na pełną i jednoznaczną identyfikację produktu stanowi nieuczciwą praktykę względem konsumentów, będących słabszym ogniwem na rynku. Użyte w nazwie produktu określenie

„wiejski” ma wpływ na dokonanie wyboru przez konsumenta, który może się spodziewać produktu wytworzonego metodami prostymi w gospodarstwie rolnym/wiejskim bez użycia substancji dodatkowych. Stosowanie w oznakowaniu produktu sformułowania „wiejski” powinno być uzasadnione i odpowiadać rzeczywistym cechom produktu, tak by nie wprowadzać konsumentów w błąd.

Stopień zawinienia OWIiH ocenił jako średni, ponieważ kontrolowany przedsiębiorca nie dochował należytej staranności, by zapewnić właściwą jakość handlową oferowanego do sprzedaży wyrobu i przeznaczył go do sprzedaży z oznaczeniami, które wprowadzały konsumentów w błąd. Faktem jest, że *Strona* była nabywcą gotowych towarów, a nie ich producentem. Niemniej jednak w ocenie OWIiH *Strona* jako profesjonalista zajmująca się obrotem środkami spożywczymi, powinna znać obowiązujące w tym zakresie przepisy i stosować je odpowiednio. Konsument ma prawo oczekiwać od sprzedającego zachowania wysokiego standardu w zakresie weryfikacji sprzedawanych przez niego produktów. Zatem nie dołożyła wystarczających starań, mających na celu zapobieżenia nieprawidłowości dotyczących zakwestionowanego produktu. Przyjęte przez ustawodawcę brzmienie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wprowadza mechanizm polegający na tym, iż każdy w stosunku, do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzania do obrotu artykułów rolno-spożywczych nieodpowiedniej jakości, podlega karze określonej w tym przepisie.

Obowiązek zapewnienia zgodności artykułów rolno-spożywczych z wymaganiami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej spoczywa na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym, także na etapie handlu detalicznego. Zatem *Strona*, jako przedsiębiorca, powinna dołożyć wszelkich starań w celu sprawdzenia przy odbiorze towarów od producenta czy zastosowane oznaczenia spełniają wymogi prawa żywnościowego i nie wprowadzają konsumentów w błąd.

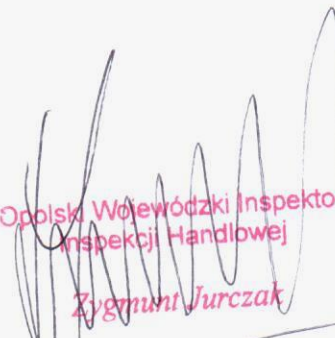
Zakres naruszenia OWIiH ocenił jako średni, ponieważ nieprawidłowości w oznakowaniu produktu są istotne z punktu widzenia jego właściwości oraz interesów konsumenta. Użycie w nazwie artykułu spożywczego sformułowania „wiejski” sugeruje, iż wyrób posiada szczególne cechy m.in.: w zakresie technologii produkcji, cech organoleptycznych oraz właściwości, o których mowa w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej. Działanie takie wprowadza konsumenta w błąd odnośnie jakości handlowej oferowanego do sprzedaży produktu. Stwierdzone nieprawidłowości naruszają prawo konsumentów do dokonania świadomego zakupu i nabycia wyrobu o preferowanej jakości.

Następną przesłanką wynikająca z art. 40a ust. 5 jest dotychczasowa działalność przedsiębiorcy. Przy ustalaniu wysokości kary OWIiH wziął pod uwagę, że *Strona* w okresie ostatnich 24 miesięcy była karana dwukrotnie. W aspekcie rozpatrywanej sprawy przebieg dotychczasowej działalności *Strony* nie stanowi przesłanki zaostrzającej karę.

Ostatnią przesłanką, którą OWIiH wziął pod uwagę jest wielkość obrotów *Strony*, która została sklasyfikowana w grupie „dużych” przedsiębiorców prowadzących działalność w formie sieci handlowej. Wynika to z faktu, iż nie można zaliczyć *Strony* do żadnej z grup określonych w art. 104-106 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity z 2013 r. Dz. U., poz. 672 ze zm.), tj. do „mikro”, „małych” lub „średnich” przedsiębiorców. Dokonując oceny uwzględniono oświadczenie *Strony* – pismo z dnia 22.04.2014 r. w zakresie osiągniętych przychodów/obrotów za 2013 rok. (dot. sprawy ŻNG.8361.69.2014).

W myśl przytoczonego art. 40a ust. 1 pkt 3 *ustawy o jakości handlowej* maksymalna wysokość kary mogłaby wynieść pięciokrotną wartość korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie zakwestionowanego artykułu rolno – spożywczego do obrotu, nie mniej jednak niż 500 zł. Nałożona kara stanowi wartość minimalną, przewidzianą zgodnie z art. 40a ust.1 pkt 3 *ustawy o jakości handlowej*. OWIiH uwzględniając poziom szkody grożącej potencjalnym nabywcom uznał, iż kara w kwocie określonej w sentencji decyzji mieści się w ustawowo wyznaczonych granicach i jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń, a także spełni swój skutek prewencyjny.

Na podstawie art. 40a ust. 6 i 7 *ustawy o jakości handlowej* karę pieniężną stanowiącą dochód budżetu państwa, *Strona* powinna wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu **numer 39 1010 1401 0013 4222 3100 0000 NBP** Oddział Okręgowy Opole **w terminie 30 dni** od dnia, w którym decyzja stanie się ostateczna.

Opolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej
Zygmunt Jurczak

Opolski Wojewódzki
Inspektor Inspekcji Handlowej

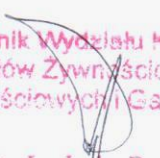
Pouczenie:

- Na podstawie art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 §1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity z 2013 r., Dz. U. poz. 267 ze zm.) od decyzji przysługuje stronie odwołanie w terminie 14 dni do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie ul. Plac Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa za pośrednictwem Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, ul. 1 Maja 1, 45-068 Opole.
- Zgodnie z art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno - spożywczych (tekst jednolity z 2014 r., Dz. U. poz. 669 ze zm.) do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tekst jednolity z 2012 r. Dz. U. poz. 749 ze zm.).
- Kara pieniężna niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu art. 51 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tekst jednolity z 2012 r., Dz. U. poz. 749 ze zm.).
- Zgodnie z art. 16 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego decyzja ostateczna to decyzja, od której nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji.
- Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.

Otrzymują:

1. "Frapo-Dystrybucja" Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
ul. Hurtowa 2
62-510 Konin
- ② BA w/m
3. a/a

MK

Naczelnik Wydziału Kontroli
Artykułów Żywnościowych,
Nieżywnościowych i Gastronomicznych

mgr inż. Izabela Rogalska